

(บทความเผยแพร่ในเว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์ คอลัมน์ครบเครื่องคดีปกครอง)

รู้ว่าเป็นรถที่ถูกโจรกรรม ยังนำมาใช้... โทษถึงขั้นไล่ออก !

โดย **ลุงถูกต้อง**

สิ่งของมีค่าของใคร ใครก็หวง... หากหยิบฉวยหรือเอาไปโดยที่เจ้าของไม่ยินยอม มีความผิดอาญา ข้อหาลักทรัพย์ แต่ถ้ารู้ว่าเป็นของที่ถูกลักขโมยมา แต่ยังรับมาครอบครองก็จะผิด**ข้อหารับของโจร !**

ครบเครื่องคดีปกครองในวันนี้ เป็นเรื่องราวของข้าราชการตำรวจที่ครอบครองรถซึ่งถูกโจรกรรมมา จึงถูกดำเนินคดีอาญาข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจร โดยผลคดีอาญาพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี ทั้งสองข้อหา แต่ในการดำเนินการทางวินัย... ตำรวจนายดังกล่าวได้รับคำสั่งลงโทษถึงขั้นไล่ออกจากราชการ

ก่อนจะทราบผลของคดีว่าสุดท้ายแล้ว... คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าวจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ? มาดูที่มาที่ไปของคดีกันก่อนครับ

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองกำกับการสืบสวน ถูกร้องเรียนว่า นำรถจักรยานยนต์ที่ถูกลักขโมยมาใช้ขับขี้อย่างผิดกฎหมาย

ผู้บังคับการตำรวจภูธรได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า มีมูลตามที่ร้องเรียน จึงตรวจยึดรถ มาตรวจสอบพบว่า รถจักรยานยนต์คันพิพาทใช้หมายเลขทะเบียนปลอม โดยหมายเลขทะเบียนที่แท้จริงมีนาง ปอ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์และอยู่ในสภาพถูกอายัดเพราะถูกคนร้ายโจรกรรมไป ซึ่งนางปอได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว

ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามามอบตัว พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจร และถูกดำเนินคดีอาญา ซึ่งพนักงานอัยการจังหวัดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร เนื่องจาก พยานหลักฐานไม่ชัดเจน

ต่อมา ผู้บัญชาการศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้มีคำสั่งตามมติคณะกรรมการ กลั่นกรองการพิจารณาสั่งลงโทษฯ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ กระทำหรือละเว้น การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการข้าราชการตำรวจมีมติยกอุทธรณ์ และให้แก้ไขคำสั่ง เพื่อปรับฐานความผิดให้ผู้ฟ้องคดีผิดฐานไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยให้ลงโทษ ผู้ฟ้องคดีเป็นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็น**ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง** ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนได้ครอบครองรถจักรยานยนต์คันดังกล่าว เพื่อนำมาใช้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์เป็นการส่วนตัว จึงยื่นฟ้องคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และผู้บัญชาการ ศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ต่อศาลปกครอง ขอให้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่ง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดี ถือเป็นกระทำความผิดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงหรือไม่ ? และคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่สถานีตำรวจภูธร จ. ผู้ฟ้องคดีได้ใช้ รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวโดยอ้างว่า ยืมมาใช้เป็นครั้งคราวจากเพื่อนตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่สถานีตำรวจเดียวกัน และได้ใช้อยู่ตลอดมาแม้ผู้ฟ้องคดีย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองแล้ว โดยขณะที่ผู้ฟ้องคดี ใช้รถจักรยานยนต์คันดังกล่าวอยู่ที่อำเภอ จ. ไม่ได้ติดแผ่นป้ายทะเบียนเอาไว้ เมื่อนำมาใช้งานในพื้นที่จังหวัดจึงได้นำ แผ่นป้ายทะเบียนปลอมมาติดไว้ โดยอ้างว่าเพื่อความสะดวกในการใช้งานในจังหวัดและไม่เป็นที่สงสัยของบุคคลอื่น ซึ่งจากการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อนข้าราชการตำรวจนายดังกล่าวให้ถ้อยคำว่า ไม่เคยให้ผู้ฟ้องคดียืมใช้รถคันพิพาท และไม่มีข้อมูลว่ารถคันพิพาทถูกตรวจยึดอยู่ในสมุดบันทึกคุมรถตรวจยึด อีกทั้งผู้บังคับบัญชาไม่มีนโยบายในการ อนุญาตให้ใช้รถที่มีการตรวจยึดไว้เพื่อไปใช้ส่วนตัวหรือใช้ในงานปฏิบัติราชการแต่อย่างใด

พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ครอบครองและใช้รถจักรยานยนต์ซึ่งมิใช่ของตนเอง **ทั้งที่รู้**อยู่**ว่า** เป็นรถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกโจรกรรมมา ซึ่งโดยสถานะของผู้ฟ้องคดีที่เป็นข้าราชการตำรวจย่อมอยู่ในวิสัย ที่จะตรวจสอบหมายเลขทะเบียนรถและชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ แต่ผู้ฟ้องคดี กลับบังใจที่จะละเลยไม่ทำการตรวจสอบ อันเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดเจตนาที่จะครอบครองรถคันดังกล่าว

ไว้ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของตนตามกฎหมาย ทั้งที่ตนเองเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเป็นผู้เคารพและรักษากฎหมายยิ่งกว่าบุคคลทั่วไป ซึ่งหากไม่มีการร้องเรียนจนนำไปสู่การตรวจสอบ ผู้ฟ้องคดีก็ยังคงครอบครองรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวเป็นประโยชน์ส่วนตนอยู่ต่อไป

การกระทำของผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นข้าราชการตำรวจจึงทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อภาพพจน์และชื่อเสียงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รวมทั้งเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดี ทั้งยังทำให้ประชาชนขาดความเชื่อถือศรัทธาต่อการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจ จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

ส่วนคดีอาญาถึงที่สุด โดยพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีนั้น การดำเนินการทางวินัยมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบสวนแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัย ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้ โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน ไม่จำเป็นต้องปรากฏพยานหลักฐานชัดแจ้ง โดยปราศจากข้อสงสัยดังเช่นคดีอาญาจึงจะลงโทษได้ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๖๗๐/๒๕๖๓)

คดีนี้ ... ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยยืนยันความผิดของผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จากกรณีครอบครองและใช้รถจักรยานยนต์ซึ่งมีไซ้ของตนเอง ทั้งที่รู้อยู่ว่าเป็นรถจักรยานยนต์ที่ถูกโจรกรรมมา อันเป็นการกระทำที่ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อภาพพจน์และชื่อเสียงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ รวมทั้งเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งแม้คดีอาญาพนักงานอัยการจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัย ไม่จำเป็นต้องปรากฏพยานหลักฐานอย่างชัดแจ้งเช่นคดีอาญา ผู้บังคับบัญชาจึงสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้ โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนทางวินัย... นั้นเองครับ

(ปรึกษาคดีปกครองได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕)